

но бълградския кабинетъ поискалъ да оставятъ независимо ли-
вадата на сърбите, които ужъ имали отдавно тамъ караулна къ-
ща, а, послѣ, като не получилъ удовлетворение слѣдъ три дена,
повикалъ своя прѣстителъ и скъсалъ дипломатическите сно-
шения. Такава натегнатостъ на отношенията трѣбва всѣкога да
се осаждда. Дѣамата съсѣди трѣбвало да помнятъ, че сѫ братя
и да се обърнатъ къмъ добрите услуги, или къмъ тритейски съдъ
на нѣкоя приятелска държава. Ако, при най малкитѣ раз-
ногласия да се кара човѣкъ, то всѣкога ще бѫде въ прѣдве-
чирието на междуособно клание. Но какво можи да бѫде по-
плачевно отъ туй? Това значи, да прѣдизвиква човѣкъ чуж-
дестранна оккупация.

Теорията за равновѣсното на полуострова *), за която
претендиратъ сърбите и българите, при което тѣ противорѣ-
чатъ съ това на оня принципъ за националността, на който
тѣ сами длъжатъ своята независимостъ, — прѣдизвиква у единъ
изумление, а у други негодование, и нѣма да се намѣри нито
една държава, нито единъ господарственъ човѣкъ, които да счи-
татъ тая теория за нѣщо добро.

*) Глѣд. въ Приложениета № 5.